

En historie,
der o
måske
ligner din
– nemlig min

Da jeg i januar 2003 valgte at følge min intuition og sagde mit job op uden at have et andet arbejde på hånden, traf jeg en bevidst beslutning om fremover at leve mit liv “som om der ikke er noget publikum”. For mig betyder det, at jeg ikke længere vil træffe valg baseret på andres forventninger eller for at opnå respekt, anerkendelse eller bekræftelse fra andre. Jeg har besluttet mig for at vælge tillid over frygt, lade passionen råde og kun beskæftige mig med det, jeg elsker. Og jeg har skrevet denne bog, og i særdeleshed dette kapitel, for at opmuntre dig til at gøre det samme. Kan jeg, kan alle.

Jeg har ikke skrevet min egen historie, for at du skal stå op i morgen og sige dit job op. Det er ikke min mission at gøre alle lønmodtagere til iværksættere eller starte en national bevægelse af uovervejede opsigelser. Min mission er at opmuntre dig til at gøre det, der er rigtigst for *dig*. At turde lytte til dit hjerte. At følge glæden, passionen og lysten. At finde ind til kernen af hvem du er, og hvad netop du længes efter. At tro på at det, du elsker, også er det, du kan få succes med. At erkende at succes ikke måles i, hvad der står på dit visitkort, men i hvor glad du er, når du står op til en ny arbejdsdag.

Måske er det blot småjusteringer, der skal til, for at du kan blive lykkelig i dit nuværende job. Måske skal der ikke andet til end at flytte til en anden afdeling, få nye ansvarsområder, få et hjemmekontor i stedet for at pendle 100 kilometer hver dag, flytte hjemmekontoret til et kreativt kontorfællesskab fuld af kollegaer inde i byen, gå ned i tid eller tage dig sammen til at bede om mere i løn.

Men det *kan* også være, at der skal større forandringer til, for at du kan føle nogen som helst passion i dit arbejde. Måske er du faret så meget vild i jobjung-

len, at det eneste rigtige for dig er at sige op eller skifte spor. Hvem ved?

Det gør du. For hvis du dybt inde i din sjæl føler, at du er fuldstændig fejlplaceret, at du spilder din tid, mistrives og har langt flere dårlige end gode dage på jobbet, så gør det. Sig op. Stop. Ligeledes, hvis du hver dag i dit stille sind går og håber på at blive fyret fra dit forfærdelige job, blot for at få en undskyldning til at komme i gang med det, du virkelig er passioneret omkring, så sig op. Tag ansvar for din egen lykke i stedet for at være passiv tilskuer til dit eget liv. Hvad har du at miste?

Det, jeg vil vise dig ved at dele min historie, er, at verden går ikke under, fordi du en gang imellem springer ud på dybt vand. Du bliver højst lidt våd. Men du tørrer hurtigere, end du tror.

Jeg kender selv frygten, tvivlen og frustrationen, som du sikkert har følt eller måske føler lige nu. Jeg ved, hvor sort det hele kan se ud, og hvor forvirrende alting kan være. Jeg ved, hvor provokerende det er at høre på ord som "passion", "lyst" og "længsel", når man tilsyneladende ingen har. Hvor magtesløs og dum man føler sig, når man fornemmer, at ens potentiale er så meget større, men samtidig ikke har nogen anelse om hvad man skal bruge det til. At vide og samtidig slet ikke vide er et stressende paradoks. Jeg ved det godt. Jeg har selv været der.

Jeg fortæller dig min historie for at give dig håb og for at minde dig om, at vejen til den ægte passion ikke altid er snorlige. Der vil sikkert komme forhindringer og udfordringer undervejs, men hvis du holder ud, vil du, ligesom jeg, opdage, at det, du var fuldstændig blind for, mens du stod midt i fortvivlelsen, vil være fuldstændig åbenlyst og meningsfyldt for dig, når du *har* fundet passionen.

Det vigtige er ikke, om du kan identificere dig med detaljerne i min historie. Det er ikke den specifikke, men den generelle historie der er interessant. Moralen, om du vil. Og min morale er, at det altid lønner sig at lytte til sit hjerte og søge passionen.

Men hvorfor skal du finde din passion? Af samme grund som du helst skal være lidt forelsket i din kæreste. Fordi det er dejligt! Fordi det gør dit liv sjovere, lettere og mere lyseblåt, end når det er gråvej. Fordi du bliver et lykkeligere menneske af at beskæftige dig med det, der gør dig glad.

Hvad kræver det at finde din passion? Nysgerrighed, ærlighed og lyst til at give slip og til at lege og eksperimentere.

Hvad kræver det at følge din passion? Mod. Tillid. Tålmodighed.

Glem alt om publikummet, ignorer juryen og koncentrer dig om dansen. Bare giv slip, så kommer resten af sig selv.

Du er ikke den eneste

Sidste sommer blev jeg interviewet til Alt for Damerne i en serie, der hed *Udspring*, om kvinder der havde truffet nogle dramatiske valg i deres liv. Jeg blev meget overrasket over at høre, hvor mange læsere der følte sig rørt af min historie, til trods for at deres liv overhovedet ikke lignede mit. Jeg fik e-mails og telefonopringninger fra kvinder (og et par mænd) fra alle samfundslag og fra alle afkroge af landet (og udlandet), som alle drømte om at finde passionen og modet til at forfølge den.

Kære Pernille, jeg har lige læst artiklen i Alt for Damerne og begyndte at tude af glæde, forventning, forløsning, genkendelse og frem for alt: fornyet håb!

Jeg ringede lige før – har læst artiklen i Alt for Damerne, og den ramte mig lige i maven. Jeg trænger til at revidere mit liv - tror selv, jeg skal arbejde af lyst og passion. Problemet er bare, at jeg altid har gjort, hvad der blev forventet, og at jeg allerede som barn lavede et panser omkring mine følelser for at overleve. Og sådan har jeg overlevet siden, og nu kan jeg ikke huske, hvordan jeg føler, hvad jeg har lyst til ...

Jeg har præcis samme problem, som du så tydeligt beskrev: Alle andre synes, at jeg har et fantastisk job, men jeg synes, der mangler et eller andet. Det er ikke løn, udfordringer, forfremmelse, anerkendelse eller den

→

slags, der mangler, det er bare ikke rigtigt sjovt. Det er et luksusproblem, men ikke desto mindre, så har jeg svært ved at finde ud af i hvilken retning, jeg så skal gå. Rationelle overvejelser hjælper ikke så meget, da jeg ikke på papiret finder et bedre job, end jeg har. Omvendt har jeg lyst til at have mere frihed, og at udvikle nogle andre mere kreative sider. Og mavefølelsen er ikke veludviklet nok til at tage beslutninger.

Min egen historie er en historie om at give slip, miste kontrollen og ikke nå et eneste af de mål, jeg oprindeligt havde sat mig. Det er en historie om at mislykkes, men for første gang ikke at føle mig som en fiasko. En historie om at sige farvel til perfektionismen, den evige higen efter anerkendelse, beundring og det eskalerende behov for succes. Det er en historie om at lære at acceptere, at formålet med livet ikke er at regne det hele ud på forhånd, altid være på forkant og altid være 110 procent velforberedt. Det er en ydmyg historie om at se mine egodrevne ambitioner eksplodere lige foran øjnene på mig og pludselig at opdage muligheder og skønhed i ruinerne, da støvet havde lagt sig.

Jeg tænker tit på min historie som et eventyr eller en gammel folkevis, hvor helten på sin dannelsesrejse må krydse den berømte bro og konfrontere dragerne og dæmonerne undervejs. Blot opdagede jeg på min rejse, at dragerne i al deres ildspyende fælthed ikke boede under nogen bro eller var kommet for at tage mig, men at de boede *inden i* mig og blot var kommet for at tale med mig. Med andre ord: Den fare, jeg forestillede mig, var en illusion. Det eneste, jeg var bange for, var sider af mig selv, som længtes efter at komme til udtryk. Sider som jeg havde undertrykt i mit høflige forsøg på at leve op til andres forestillinger om og forventninger til, hvem jeg var.

Vendepunktet

I marts 2002, et par uger før min 30 års fødselsdag, fik jeg øje på en bog på et bord i min yndlingsboghandel – Barnes & Nobles på hjørnet af 6th Ave-

nue og 21st street på Manhattan – en bog, som på mange måder kom til at ændre mit liv. Jeg havde aldrig hørt om forfatteren, Debbie Ford, før, men der var et lille, rosende citat fra den anerkendte indiske læge og spirituelle leder, Deepak Chopra, på forsiden, hvilket jeg tolkede som en blåstempling, og titlen på bogen, *The Dark Side of the Light Chasers – Reclaiming Your Power, Creativity, Brilliance and Dreams**), ramte noget dybt i mig. Uden at betænke mig købte jeg bogen, gik direkte hjem i min 1-værelses lejlighed i Chelsea, lagde mig på sengen og læste den fra ende til anden samme aften.

Jeg boede på det tidspunkt i New York og levede efter manges overbevisning det perfekte *Sex & The City*-singleliv med succesrig karriere, kontor på 42. etage på 5th Avenue, luksuriøse businessrejser over hele verden og penge nok til de mange materielle fornøjelser, jeg drømte om. I sommeren 2000 var jeg blevet tilbudt drømmejobbet på hovedkontoret i USA af Clinique, kosmetikfirmaet som jeg allerede arbejdede for i København som nordisk pr-chef. Min amerikanske titel var *Director of International Global Communications*, og jeg havde blandt andet ansvaret for at udtænke, planlægge og producere det pressemateriale, som lokale pr-chefer verden over implementerede. Jeg var med til at medietræne talsmænd for firmaet og fløj med dem rundt i hele verden til pressemøder, når et produkt var klar til at blive præsenteret for journalister. Hver dag var spændende og udfordrende, og det var fascinerende at få et indblik i amerikansk virksomhedskultur og være en del af en by, som ganske rigtigt aldrig sover.

I starten var jeg høj af glæde, bare jeg trådte ud af min lejlighed om morgenen. Mod syd tårnede Twin Towers imponerende silhuet sig op, stik nord stod Empire State Building i al sin vælde, og det gav et større kick end ti kopper Starbucks espresso at krydse Times Square på vej til arbejde – jeg elskede at mærke suset, livligheden, friheden og anonymiteten.

På jobbet var jeg omgivet af smukke, ambitiøse kvinder, som på bedste amerikanske maner initierede mig i datingens sære regler (kun kysse indtil tredje date, aldrig dele en regning), de gav mig karrieretips (*nobody gives you credit for being nice*) og lærte mig om vielsesringe (alt under 10.000

*) Bogen hedder på dansk *Kast Lys Over Skyggen* og er udgivet på Borgens forlag.

dollars er simpelthen for fedtet) samt meget andet, som jeg aldrig forstod.

Til gengæld kastede jeg mig over andre ting, som Carrie og Co. uden tvivl ville have bifaldet. Jeg havde en affære med en kendt – nu falleret, sådan går det i New York – italiensk tv-kok, bookede tid til ugentlig manicure og pedicure, fik *brazilian bikini waxes*, trænede hos den rigtige personlige træner, købte mine grøntsager på det lækreste økologiske marked, spiste brunch på den smarte café i Nolita, tog på “mini-breaks” i Miami, glamourøse polterabends i Las Vegas og løb så langt væk fra dansk middelmådighed, som mine Gucci-stiletter kunne bære mig.

Jeg “gjorde det godt” – “og i så ung en alder”. Jeg fik ros for mit arbejde, blev forfremmet, fik nye ansvarsområder, mere i løn. Men efter to hektiske år begyndte glæden at blive til tvivl. Begejstringen blev til træthed. Jeg kunne ikke forstå, hvad der skete. Måske var det den berygtede 30-års krise, der kom snigende, måske var det efterdønningerne af 11. september. Jeg ved det ikke. Jeg ved bare, at jeg i starten af 2002 begyndte at føle mig energiforladt, desillusioneret og forvirret. Jeg følte mig lammet og låst fast – til trods for at jeg, objektivt set, havde masser af frihed og jo befandt mig i “mulighedernes land”. Samtidig følte jeg stor skyld og skam over ikke at være tilfreds.

Der manglede noget

Jeg begyndte så småt at tro, at der var noget galt med mig, at jeg var håbløs, forkælet og umulig at gøre tilpas. Det her var mit drømmejob. Det havde jeg jo selv sagt, og hvis jeg var i tvivl om det faktum, mindede andre mig gerne om, hvor heldig jeg var. Så hver gang den distraherende tanke “er det her virkelig det?” dukkede op i min bevidsthed, og det gjorde den efterhånden tit, var min instinktive respons at arbejde hårdere, sætte nye mål og opnå større anerkendelse ... Alt sammen for at bedøve min hemmelige, snigende følelse af utilfredshed.

Jeg havde altid frygtet, at jeg, hvis jeg tog en pause, ville blive afsløret. Jeg var overbevist om, at lige om lidt ville andre finde ud af, hvor talentløs jeg *i virkeligheden* var og allerdybest inde følte jeg, at jeg “snød”, men også at jeg blev snydt. Jeg havde i mange år – faktisk fra jeg var meget ung, måske

endda barn – haft en nagende fornemmelse af, at der “manglede noget”, at der måtte være noget bedre, “et eller andet” som jeg hverken kunne definere eller placere. Jeg følte mig fortabt.

Hvordan kunne jeg opleve så meget succes, men ikke føle mig som en succes?

Der var alarmerende forskel på, hvordan andre så mig, og hvordan jeg så mig selv. Det havde der altid været.

Mine forældre blev skilt, da jeg var to år, men jeg husker først rigtigt min barndom, fra jeg var omkring fire, da min mor mødte John, som jeg rigtig godt kunne lide. I 1977, det år jeg fyldte fem, flyttede vi til et hus i Hvidovre, John og min mor blev gift på Hvidovre rådhus, min lillesøster Rikke blev født, og jeg startede i børnehaveklasse på Avedøre Skole.

Min mor gik hjemme, indtil min søster var to og et halvt år, men arbejdede ellers det meste af min barndom som blandt andet receptionist, mens min stedfar var selvstændig snedkermester. Der var ingen akademikere i familien, og jeg var den første og hidtil eneste, der har taget en studentereksamen.

I min fantasiverden var jeg modig, sjov, vild og skør. I min virkelige verden var jeg som barn alvorlig, kontrolleret, voksen og ansvarlig. Der var stor uoverensstemmelse mellem, hvordan andre opfattede mig, og hvad jeg vidste, at jeg også indeholdt. Jeg følte mig tit misforstået eller “ikke set”, og så reagerede jeg ved at blive den, som folk troede eller forventede, at jeg var: Kompetent. Dygtig. Klog. Ansvarlig. Fornuftig. Moden. Den bedste. Inderst inde misundte jeg de piger, der kravlede i træer, spillede fodbold, bandede og bøvsede. Dem, der ikke tænkte på, hvad andre tænkte om dem. Men fordi jeg var for skræmt til at acceptere disse sider i mig selv, reagerede jeg som barn ved at fordømme og tage stærk afstand fra de sider i andre.

Jeg længtes i en alder af 30 år efter at leve et mere balanceret liv – et liv, hvor der var plads til *hele* mig. Jeg elskede mange elementer af mit job; at rejse, kommunikere, formidle, skrive, udvikle og udforske, men jeg var frustreret over at arbejde i en kæmpeorganisation, der var gennemsyret af politik og konformitet – hvor ingen talte om personlige problemer eller turde tage hjem til deres børn, før chefen var gået tidligst klokken 19.00. Jeg

længtes efter nye eventyr, et nyt miljø og nye måde, at udtrykke mig på. Jeg savnede passion og dybde og var træt af at pakke mit åndelige liv væk som en hemmelig elsker. Jeg levede en Dr. Jekyll og Mr. Hyde-tilværelse, hvor jeg om dagen var topperfessionel og poleret, og så snart jeg havde frokostpause, hastede jeg ned på en bænk i Central Park, smed de højhælede og begravede næsen i bøger om personlig udvikling. Jeg savnede harmoni, synergi og en dybere følelse af mening, og jeg havde lyst til at gøre oprør mod alle stereotyperne. Hvorfor skulle jeg nøjes med enten eller, når jeg havde lyst til både og? Hvorfor skulle jeg altid være så grådig? Og var det virkelig grådigt at ønske sig mere alsidighed, spændvidde og plads?

Min spirituelle interesse blev vakt tidligt, da min mor var ret "alternativt interesseret". Hun studerede astrologi på Irene Christensen Instituttet, læste selvhjælpseguruen Louise Hay og Shirley MacLaine og gav mig krystaller i lommen, når jeg havde hovedpine. Jeg er, som den naturligeste ting i verden, vokset op med snak om "Universet" og har, siden jeg var barn, lært, at intet er tilfældigt, og at tanker er energi. I dag kan jeg se, at det spirituelle altid har været min passion, men fordi det lå så langt fra mit arbejdsliv, overvejede jeg aldrig, at det kunne blive en mere integreret del af mit liv.

I dag tror jeg på, at nøglen til at leve et passioneret liv netop ligger i at skabe mulighed for at integrere vores naturlige interesser i vores arbejde. For mig var det den spirituelle dimension, der manglede. For dig er det måske sport, børn, hunde eller symaskinen, der skal have lov at blive en integreret del af dit professionelle liv frem for blot at være en tilsidesat hobby.

Jeg havde gennem årene opbygget et imponerende hjemmebibliotek af selvhjælpsbøger og havde brugt tusindvis af kroner og dollars på astrologer, clairvoyanter, tarolæsere og andre mere eller mindre alternative eksperter, der kunne fortælle mig om mit liv, mine talenter, og hvad jeg skulle gøre, når jeg var i tvivl. Jeg troede på meget og på mange, bare ikke på mig selv. Ved at læse *The Dark Side of the Light Chasers* opdagede jeg, hvor foruroligende lidt tiltro jeg havde til min egen "indre visdom", som Debbie Ford talte om. Jeg troede da på den, sådan konceptuelt, men havde alligevel svært ved at forestille mig, at jeg besad en indre visdom. Jeg havde været vant til at projicere al magt, viden og styrke over på guruer, rockstjerner og andre

uopnåelige idoler. Tanken om, at jeg kunne besidde de samme egenskaber og det samme storslåede potentiale, var på en gang nærmest blasfemisk og totalt befriende.

Tre dage efter min 30 års fødselsdag fløj jeg til Californien for at deltage i Debbie Fords tredages workshop *The Shadow Process*, som, jeg ved en tilfældighed fandt ud af, blev afholdt i San Diego, netop som jeg havde læst *The Dark Side of the Light Chasers* og var klar. Min mor havde en uge tidligere ringet og spurgt, hvad jeg ønskede mig i fødselsdagsgave, og jeg havde vredet min hjerne for at finde på noget. Jeg kunne jo købe, hvad jeg havde lyst til, så glæden ved brændende at ønske sig noget var væk. Men nu havde jeg et stort og oprigtigt ønske; jeg ville på *The Shadow Process*. Glade og lettede over endelig at kunne glæde mig, betalte mine forældre for workshoppen, og i stedet for at tage til Danmark og holde stor fest, rejste jeg til Californien for at åbne en hidtil ukendt dør til min sjæls mørkeste hemmeligheder.

Jeg vidste ikke, hvad jeg gik ind til. Jeg ved kun, at jeg forlod San Diego med en følelse af at være vågnet op efter 20 års vinterhi. Jeg var fyldt med energi, håb og boblende glæde. Det var, som om jeg havde fået nye øjne og nye ører. Mine sanser var skærpede, mine tanker var anderledes, og jeg havde opdaget, at der ikke var noget i vejen med mig. Det eneste, der var noget i vejen med, var den måde, jeg havde valgt at leve mit liv på og den måde, jeg havde valgt at betragte og behandle mig selv på. Det var første gang, jeg virkelig forstod, at jeg havde et valg. Og at det var mit ansvar.

Til trods for at jeg på mange måder var superansvarlig i mit liv, og havde været det fra jeg var meget lille, så kunne jeg pludselig se, hvor uansvarlig jeg var i forhold til at gøre noget ved det, jeg var allermost utilfreds med; min karriere. Jeg så, hvordan hele mit liv havde været styret af frygt. Frygt for at mislykkes, frygt for at blive afvist, frygt for at skuffe, frygt for ikke at være god nok. Jeg kunne pludselig se det absurde i, at det eneste, der virkelig nogensinde havde motiveret mig, var frygt.

Det meste af mit liv havde frygten for at fejle eller gøre mig selv til grin holdt mig tilbage fra alt det, jeg ikke allerede var sikker på, at jeg kunne. Med mindre jeg var garanteret succes eller blev spurgt, inviteret, opfordret eller helst tryglet af andre, forholdt jeg mig passiv. Jeg ville ikke gå i skole,

fordi jeg ikke kunne læse, og jeg ville ikke gå til svømning, fordi jeg ikke kunne svømme. Jeg havde aldrig jagtet en mand, skrevet et kærestebrev til en dreng eller en jobansøgning for den sags skyld. Af frygt for at blive afvist turde jeg ikke give udtryk for mine længsler og foretrak at blive “opdaget”. Frygten dikterede alt, og jeg gjorde, hvad jeg kunne for at undgå at sætte mig selv i situationer, som jeg ikke havde fuld kontrol over. For eksempel ville jeg ikke i cirkus og teater som barn, fordi jeg var bange for at blive hevet ind i manegen eller op på scenen, jeg ville slet ikke i rutschebanen, og jeg nægtede konsekvent at danse. Det gjorde jeg bare ikke. Det var vigtigere at undgå at gøre mig selv til grin, end det var at have det sjovt.

Ingen vej tilbage

For mig var det, der skete på The Shadow Process så omfattende, at jeg kunne skrive en bog om kun det. Tårerne begyndte at trille ned ad kinderne på mig, bare jeg trådte ind i det store rum, hvor der var stillet stole på rækker til de cirka 80 deltagere. Der stod en stor lænestol draperet med et smukt sjal på et lille podium til Debbie Ford. Musikken, den dæmpede belysning, de mange stearinlys, blomsterne og hele den ophøjede, næsten andægtige, stemning ramte et punkt i mig, som ikke havde været berørt længe. Det er svært at forklare, men det var samme følelse, som man kan opleve, når man træder ind i en kirke, eller stopper op og betragter en smuk solnedgang eller holder sit nyfødte barn i armene første gang eller træder ind på et propfyldt stadion for at se sit favorithold spille en vigtig kamp. Det er en følelse af at være hundrede procent nærværende, at kunne høre sit eget hjerte banke, mærke sin egen vejrtrækning og nærmest fornemme hver eneste celle i kroppen. En dyb følelse af at være en del af noget meget større end én selv. Taknemmelighed. Glæde. Fred i sjælen.

The Shadow Process blev starten på en ni måneder lang proces, hvor jeg arbejdede intensivt med mig selv. Jeg tog flere kurser og workshops hos Debbie Ford og Deepak Chopra, jeg begyndte at meditere dagligt, distancerede mig mere fra det liv, jeg havde levet før, gik mindre ud og blev mere og mere klar over at jeg havde nået et *point of no return*. I september 2002 begyndte

jeg at arbejde med en coach, som var uddannet af Debbie Ford. Mit fokus for coachingen var at tage en beslutning omkring min karriere, som ikke længere gjorde mig glad. Tusind idéer blev vendt, men det var frustrerende ikke at vide *præcis*, hvad jeg ville, og hvem jeg var, eller kunne blive, uden mit job. Det eneste, jeg på det tidspunkt troede, jeg vidste, var, at jeg drømte om at bosætte mig i Californien og leve “et helt andet liv”.

Alting kulminerede i julen 2002, som er den hidtil eneste, jeg ikke har tilbragt med min familie hjemme i Hvidovre. Jeg valgte i stedet at tage til Californien, hvor jeg bookede mig ind på et lille motel på Malibu Beach og brugte juledagene på at gå timelange ture alene på stranden, mens jeg græd og græd. Det var meget typisk for mig, at jo mere ulykkelig jeg var, jo mere havde jeg brug for at være alene. Jeg havde aldrig været særlig god til det der med at “belemre andre med mine problemer”. Min sindstilstand flaksede mellem dyb fortvivlelse og små glimt af håb. Jeg var bange, og jeg havde aldrig haft det sådan før. Havde jeg vidst, at jeg ville blive overmandet af samme rædselsvækkende følelser af frygt og tvivl igen seks måneder senere, ville jeg helt sikkert aldrig have udfordret status quo. Den 6. januar 2003 gjorde jeg alligevel det, som jeg havde dømt en *mission impossible*: Jeg sagde mit gode job op.

For første gang i mit liv gav jeg slip og trådte ind i det, Deepak Chopra kalder “feltet af uanede muligheder”. Kontrollfreaken i mig var lammet af angst, men eventyreren, som langsomt var ved at vågne op indeni, var begejstret. Jeg valgte at stole på min intuition, og jeg mindede mig selv om, at det er trygt at tage chancer, når ens hjerte siger ja.

Et par timer efter, at jeg havde lagt min opsigelse på min chefs skrivebord, blev jeg hentet af en chauffør og kørt til JFK-lufthavnen. Jeg skulle på min sidste forretningsrejse på første klasse.

På denne tre uger lange rejse til Milano, Athen og Mexico City tog jeg mig selv i at gå og småfnise af glæde og benovelse over mit eget mod. Om natten vågnede jeg til gengæld op med grufulde mareridt og forbandede og fortrød min vanvittige beslutning. Små stik af angst blev skyllet væk af bølger af håb, og sådan fortsatte rutsjebaneturen, indtil jeg kom hjem. Rygtet var gået på kontoret, og nu begyndte den rigtige test, den hvor hovedpersonen i

eventyret bliver fristet af skæbnen og skal bevise sin sande styrke – ville jeg kunne modstå og være tro over for mit hjertes længsel, eller ville jeg sælge ud. Jeg blev kaldt til møder med mine chefer, nye tilbud kom på bordet, og jeg kunne mærke, hvordan mine knæ blev svage og mit hjerte hårdere. I marts, kun få dage fra min allersidste arbejdsdag, var jeg to sekunder fra at sige ja til et nyt job i organisationen. Hende, der efter planen skulle være min nye chef, trådte glad op på mit kontor og stillede mig et forfærdeligt spørgsmål, mens hun klappede begejstret i hænderne: “*So, aren’t you excited?*” Jeg blev helt paf. Min mave vendte og drejede sig af alt andet end begejstring. Samme aften måtte jeg brødebetyngtet, men lettet, sende hende en e-mail, hvor jeg forklarede, at jeg ikke kunne lyve: Jeg kunne ikke tage jobbet. Undskyld.

Et par dage senere blev jeg fejret med balloner og *cup cakes* med lysegrøn glasur og forlod firmaet uden at have nogen som helst anelse om, hvad jeg skulle med mit liv. Jeg havde uden tvivl fornærmet et par mennesker og forvirret endnu flere, for i USA er det stort set uhørt at sige et job op uden at have et andet på hånden. *Hvordan vil hun overleve? Hvad med hendes opholdstilladelse? Hvad med hendes sygeforsikring?* Jeg havde ikke selv svar på disse spørgsmål.

Jeg anede ikke, hvad der ventede mig, men var bare lykkelig for at være fri. Det eneste, jeg vidste, og som jeg gentog over for mine håbefulde forældre igen og igen, var, at jeg *ikke* skulle tilbage til Danmark. Jeg drømte stadig om at flytte til Californien og identificerede mig med Kevin Spacey i filmen *American Beauty*, hvor han efter at have sagt sit job op henvender sig på en fastfood restaurant for at ansøge om det job med “mindst muligt ansvar”.

Jeg fyldte 31 den 19. marts 2003 og forlod mit job fredag den 21. marts. Der var nu gået præcis et år fra min første “opvågning” til min status som fri fugl. Jeg havde planlagt en seks ugers rejse til Californien, sagt min lejlighed op, pakket alt, hvad jeg ejede, ned i papkasser, som var sat til opbevaring i Manhattan Mini-Storage, og da jeg tog til lufthavnen med kurs mod San Diego den 25. marts med to blå kufferter, havde jeg ikke forestillet mig, at de ville være det eneste, jeg ejede de næste fem måneder. Faktisk havde jeg

slet, slet ikke fantasi til at forestille mig, hvor kaotiske de næste fem måneder ville blive.

Alt så perfekt ud

Det startede fredeligt nok. I Californien var jeg igen på kursus hos Debbie Ford, denne gang i forbindelse med den coachuddannelse, hun, som stifter af The Ford Institute for Integrative Coaching, ledede. Jeg havde meldt mig på uddannelsen udelukkende for min egen personlige udviklings skyld og havde endnu ikke overvejet at bruge den professionelt. Derefter arbejdede jeg som frivillig i en uge på The Chopra Center, og når jeg ikke hjalp med at arrangere kurser, sad jeg med på Deepak Chopras foredrag og lyttede, sugede til mig og tog noter. Jeg fordybede mig i meditation og begyndte også at skrive små bønner. Jeg følte mig virkelig forbundet med en spirituel kraft – nogle vil kalde det Gud, andre Universet eller noget andet. For mig er det ligegyldigt. Jeg følte mig bare afslappet, rolig og i *flow*. Deepak Chopra opfordrede os til at skrive vores ønsker ned og kigge på dem hver dag. Tanken bag er, at det, man giver energi, får energi. Det gav mening for mig, så på små rejsevenlige post-it-sedler bad jeg om at blive guidet på rette vej mod passionen i mit liv, og efterhånden blev mine forespørgsler og ønsker mere direkte. “Kære Gud, giv mig et mirakel!” skrev jeg, indtil jeg fik krampe i hånden. Min egen fantasi var sluppet op, og jeg var klar til at overgive mig fuldstændig. Troede jeg.

Pludselig en dag indtraf miraklet – helt uventet – præcis sådan, som jeg havde forestillet mig, at mirakler ville præsentere sig selv. En jobmulighed kom nærmest ud af det blå, og det var næsten for godt til at være sandt. Det ultimative kosmetikmærke med den største grad af integritet og økologisk bæredygtighed havde nu en halvtids pr-stilling i New York fra 1. juli. Jeg var deres topkandidat. Dette ville give mig nok tid til at færdiggøre mine planlagte rejser og næsten afslutte min coacheksamen. Jeg så for mig et drømmescenario, hvor jeg arbejdede halv tid med pr og brugte resten af tiden på at skrive og coache. En samtale med præsidenten for firmaet blev planlagt i New York i slutningen af maj. Omkring samme tid indtraf endnu et mirakel: En venindes *roommate* skulle flytte ud af deres dejlige treværelses lejlighed

i West Village – mit yndlingskvarter i New York – og jeg kunne flytte ind i juli måned. Perfekt!

Jeg svævede på en lyserød sky, da jeg efter Californien tog direkte hjem til Danmark til et bryllup. Vejret var skønt, der var forår i luften, jeg var fri, og hele verden lå for mine fødder, så jeg besluttede mig for at blive et par uger og nyde livet med mine veninder og min familie. Jeg boede noget af tiden i Cliniques lejlighed i Store Kongensgade, og hvad de færreste vidste var, at jeg også nød livet sammen med min ekskærester gennem mange år, Michael.

Jeg blev kæreste med Michael første gang i januar 1990, dagen efter hans tyve års fødselsdag, og kort før jeg selv blev atten, og han var min første store kærlighed. Michael var alt det, jeg ikke var. Jeg var draget af hans glæde, vildskab og lidt rockstjerneagtige uhæmmethed. Vores forhold var de første år styret af voldsomme følelser og vild jalousi. Jeg havde aldrig mødt en som ham, og han havde aldrig kendt en som mig. Vi var hinandens diametrale modsætninger og levede i to forskellige verdener med meget lidt til fælles ud over hinanden. Michael og jeg var kærester on/off i mange år, indtil jeg forlod ham (igen) i 2000 for at søge ægte lykke i New York. Intellektuelt var jeg overbevist om, at vi ikke var det rette match, følelsesmæssigt savnede jeg ham, og fysisk kunne jeg ikke modstå ham. Drevet af den bølge af passion, som jeg red på, lod jeg fornuften ligge og kastede mig ud i det, jeg troede, var en uskyldig, kåd forårsflirt i København. Jeg skulle jo tilbage til New York lige om lidt og forhåbentlig til et nyt job, så dette var jo absolut uforpligtende.

Mit livs chok

Uventede ting begyndte at ske igen, men denne gang føltes det ikke som mirakler sendt fra himlen. Tværtimod. Først blev jobsamtalen rykket et par uger, og så ringede min veninde fra New York og fortalte, at hendes roommate desværre alligevel ikke flyttede ud. Det betød, at jeg ikke havde noget sted at bo, når jeg kom hjem. Lettere rystet forlængede jeg mit ophold i Danmark med to uger og begyndte at blive nervøs over mine fremtidsudsigter og min snart tomme bankkonto. Mandag morgen den 4. juni – fem dage før

min hjemrejse og ni dage før min jobsamtale – fandt jeg ud af, at jeg var gravid. Jeg kan uden at overdrive sige, at det var mit livs største chok. Michael havde på eget initiativ købt en graviditetstest, fordi jeg var gået tre-fire dage over tiden, men da jeg havde lidt mavesmerter og småømme bryster, var jeg sikker på, at menstruationen var på vej. Da den anden blå steg langsomt, men sikkert tonede frem i den lille rude, tabte jeg fuldstændig besindelsen. Jeg skreg, råbte og tudede uahæmmet, mens Michael kiggede chokeret på.

Jeg spurgte ham for nylig, hvordan han egentlig følte da, det gik op for ham, at jeg var gravid. Han sagde meget rammende, at der slet ikke var plads til, hvad han følte, så meget og voldsomt som jeg følte.

Jeg havde det som om min dødsstraf var blevet afsagt af verdens mest uretfærdige domstol. *Hvordan kunne det ske for mig? Hvad havde jeg gjort galt for at fortjene det her mareridt?*

I ren affekt og uden held forsøgte jeg at bestille tid til en abort, inden jeg tog hjem, men Kristi Himmelfartsdag kom på tværs, og Danmark holdt fri. Jeg ignorerede Michaels stille forsøg på at minde mig om muligheden for at beholde barnet, noget som jeg vidste, han gerne ville, men som slet, slet ikke var med i mine planer. Bare tanken om, at et rigtigt levende barn var ved at tage form inde i mig, var alt for abstrakt. Det følte så voldsomt, så totalt grænseoverskridende at blive “invaderet” på denne måde, og jeg kunne slet ikke overskue konsekvenserne af mine to ret kontante valgmuligheder. Det gik op for mig, at skønt man godt kan være en lille smule træt af sit job, kan man aldrig være en lille smule gravid.

Det ironiske ved situationen var, at jeg havde brugt det forgangne år på at praktisere den spirituelle disciplin det er at give slip og *go with the flow*, altså flyde med strømmen og have tiltro til, at ting og omstændigheder er perfekte, præcis som de er. Jeg følte virkelig, at jeg mestrede denne kunst på netop dette tidspunkt i mit liv – jeg havde givet slip på mit job, og belønningen havde ganske som forventet vist sig i form af nye, endnu mere spændende muligheder. Men nu hvor tingene havde taget en anden drejning end den, jeg havde kalkuleret med, strittede jeg så meget imod, at jeg nærmest var paralyseret. Jeg følte mig forrådt, og, værre endnu, rigtig godt dum og naiv. Det var skæbnens ironi, at jeg, der altid var så overansvarlig i alt, hvad

jeg foretog mig, havde bragt mig selv i en situation, der var så dybt uansvarlig. Jeg skammede mig over mit eget overmod og bebrejdede mig selv, at jeg ikke kunne have forudset, at Hybris altid efterfølges af Nemesis. I mine mørkeste øjeblikke tænkte jeg, at dette åbenbart var straffen for at bilde sig ind, at livet bare er en fjollet leg.

Rutsjetur

Jeg tog tilbage til New York som planlagt lørdag den 9. juni og boede midlertidigt hos min veninde og hendes mand, mens de var ude at rejse. Jeg ankom træt til lejligheden på Upper West Side bærende på mine to kufferter og min nye, mørke hemmelighed med skam og vrede. Jobsamtalen den følgende onsdag gik rigtig godt, til trods for at jeg følelsesmæssigt var ude i tovene, men som altid var jeg i stand til at holde facaden cool og kontrolleret. Det var nærmest en formalitet, da jeg var den eneste kandidat til jobbet. Jeg bestilte en tid hos min amerikanske læge med henblik på at tale om en abort, kontaktede en ejendomsmægler og tog på boligjagt i New York i 38 graders juli-hede og høj luftfugtighed. Det eneste, jeg husker, er snuskede lejligheder i Chinatown. Op og ned ad trapper, friture-os og enerverende trafikstøj. En uge senere skete det uventede igen: På grund af budgetnedskæringer ville firmaet desværre ikke være i stand til at oprette den nye pr-position i år. Måske til næste år ...

Nu var jeg altså strandet i New York uden et job og som konsekvens heraf uden et visum, uden et sted at bo, uden penge, med en krop fuld af ustyrlige hormoner og en *alien* i min mave, som bestemt ikke var inviteret. Jeg var bange, syg af kvalme og havde ondt af mig selv, men havde stadig ikke sagt et ord til nogen om min tilstand. Jeg kæmpede tappert for at skjule morgenkvalmen og trætheden og på trods af min læges råd valgte jeg alligevel at bestille tid til en abort. Jeg havde et par år tidligere fået to operationer på min livmoderhals i forbindelse med alvorlige celleforandringer, og Dr. Saary vurderede, at en abort ikke nødvendigvis ville gøre det umuligt for mig at blive gravid igen, men det ville i hvert fald gøre en eventuel fremtidig graviditet sværere at gennemføre. En abort nu ville, som han sagde, kun "gøre ondt værre".

Jeg ville jo gerne have et barn. Jeg var trods alt blevet 31 og var begyndt at dvæle ekstra længe ved *Baby Gap*-butiksvinduerne på 5th Avenue, men det var bare ikke sådan her, jeg havde forestillet mig, at situationen skulle se ud, når jeg skulle være “i lykkelige omstændigheder”. Jeg kunne ikke overskue, hvad der skulle blive af mig, hvis jeg fik et barn – uden job, penge og bolig. Michael var klar, men jeg var ikke klar til at se mig selv reduceret til status af “mor” i en to-værelses lejlighed på Amager, hvor stuen i øvrigt var malet i verdens hæsligste bordeauxrøde farve.

Aftenen før den planlagte abort brød jeg fuldstændig sammen og ringede til min lillesøster i Danmark. Jeg græd og græd, og til sidst truede min søster med, at hun ville ringe til vores mor, hvis ikke jeg selv gjorde det. Klokkeren to om natten dansk tid vækkede jeg min mor og forklarede hende grådkvalt situationen, som den var. Hun rådede mig kærligt og klogt til at, om ikke aflyse, så i hvert fald udsætte den planlagte abort, indtil jeg var mere afklaret med min beslutning. Derefter spurgte hun, om jeg slet ikke havde overvejet, at det mirakel, jeg havde bedt så inderligt om, måske var dette. Rasende skreg jeg tilbage, at jeg “kraftedeme ikke havde bedt om noget barn!”.

Næste morgen aflyste jeg min tid. Jeg boede nu hos en anden veninde i hendes lejlighed på Upper East Side, hvor jeg sov på en oppustelig seng fra TV-shop inde i stuen. Mine to kufferter var mast ind i et skab i entréen, og jeg var midt i at færdiggøre min coachuddannelse. Der var eksamener og en uoverskuelig række af klientopkald, som jeg havde svært ved at koncentrere mig om, og jeg savnede i den grad mit eget rum, ro og plads. Dagene gik, og jeg vidste, at jeg meget snart skulle træffe en beslutning. Derfor lånte jeg penge til at tage til Californien for at deltage på et ugelangt *Seduction of Spirit*-kursus hos Deepak Chopra.

Tiltrængt ro

På The Chopra Center sænkede roen sig, og jeg begyndte igen at kunne mærke min krop. En aften holdt Deepak Chopra et foredrag om at have tillid. Han sagde, at ens inderste ønsker nogle gange langsomt ændrer karakter, og at man ikke skal forhindre denne naturlige udvikling, men at man,

med tillid, skal lade gamle ønsker dø og give nye ønsker liv. Forvirret spurgte jeg ham bagefter om disse nye ønsker altid er for det bedre. "Altid", svarede han. Jeg betroede ham, at jeg lige havde fundet ud af, at jeg var gravid. Han kiggede smilende på mig og sagde så, som om det var den naturligste ting i verden, "Så ved du jo godt, hvad du skal".

Jeg vidste det godt, men jeg turde stadig ikke have tillid til, at alting ville løse sig, hvis jeg slap kontrollen. Mens jeg var på The Chopra Center, udfordrede min coach mig i vores ugentlige telefonsamtale til at kigge nærmere på min overbevisning om, at "livet er hårdt", som jeg tydeligvis sad fast i. Han opfordrede mig til at prøve at se min situation fra en anden vinkel, et andet bevidsthedsniveau. Hvad ville der ske, hvis jeg kiggede på det, der var rigtigt i stedet for at kigge på det, der var forkert? Hvad ville der ske, hvis jeg holdt op med at tælle fejl og begyndte at tælle "gaverne" i stedet? Hvad ville der ske, hvis jeg virkelig handlede ud fra tillid i stedet for frygt?

Modvilligt begyndte jeg at skrive en liste over min nuværende situation set gennem en anden persons øjne. Jeg forstillede mig en irriterende munter kvinde, der hed Always-Look-on-the-Bright-Side-Brenda, som var lettere buttet og havde et stort smil og en høj, klukkende latter. Hun var fuld af opmuntring, kærlighed og positiv energi. Efter en times tid havde jeg en imponerende liste, der viste, at min situation, gennem nogle andre briller, kunne ses som en velsignelse i stedet for en forbandelse. Min situationen havde ikke ændret sig, men mit perspektiv havde. På en time havde fokus ændret sig fra opgiveness og selvmedlidenhed til muligheder og potentiale.

Jeg kunne se, at jeg altid havde beskyldt Michael for ikke at være klar til at binde sig, når det i virkeligheden var mig, der aldrig var klar. Hver gang jeg havde spurgt Michael, hvad hans mål i livet var, havde han altid sagt det samme; at han bare gerne ville have børn med mig. Jeg syntes, det var umodent og idéforladt, og jeg endte med at forlade ham, fordi jeg mente, han manglede ambitioner og drive. Michael havde valgt at forlade en uddannelse som blikkenslager for et job som pædagogmedhjælper på et fritidshjem. Han elskede sit job og var begavet med verdens største børnetække, men han interesserede sig ikke for det samme som mig og tjente ikke særlig mange penge – og hvad der var værre; han var ligeglad med det. Han var også

ligeglad med, hvordan hans møbler så ud, han havde ikke noget ur, intet dankort, ingen pung, ingen kalender, ingen taske. Til min gru foretrak han at bære sine ting og sager rundt i plastikposer, selv om jeg lokkede med både Prada og Gucci. Jeg kunne simpelthen ikke forstå, hvordan han kunne være så glad, når alt, han ejede, var udtrådte Converse-sko, slidte jeans og mine af-lagte, forvaskede Clinique T-shirts. Det, jeg først senere ydmygt forstod, var, at han lige fra begyndelsen var den af os, der altid havde levet i integritet med sine sande værdier og i fuld overensstemmelse med sin passion.

Jeg havde afvist den mand, som gentagne gange, tydeligt og meget offentligt havde fortalt mig, at han elskede mig og ikke ønskede andet end at være sammen med mig. Men det havde ikke været godt nok. For jeg ville have ret. Og for at få ret, må man gøre andre uret. Når jeg i mit tilfælde ikke kunne finde fejl ved det, Michael sagde, måtte jeg finde fejl ved måden, han sagde det på. Han skrev tit små kærlighedserklæringer, som han gemte under hovedpuden eller i mine lommer, men jeg ville have Shakespeare-citater og ingen stavfejl. Han lavede mad til mig, men det eneste, jeg kommenterede, var, at tomaterne ikke var økologiske. Han købte et smykke til mig, jeg byttede det. Han fortalte mig igen, at han elskede mig, og jeg ignorerede ham – indtil han gik i vrede, og jeg kunne beskyldte ham for at være umoden og uegnet til et voksent parforhold.

Da jeg i ly af stilheden og skønheden på The Chopra Center endelig indrømmede overfor mig selv, at jeg virkelig ikke ønskede at få en abort, og at jeg ikke kunne forestille mig en bedre far end Michael, tog jeg en dyb indånding og ringede til ham fra min mobiltelefon en lun eftermiddag, mens jeg sad ude på græsplænen. “Er du klar?” spurgte jeg og holdt vejret. Det var han.

Mit nye liv

Jeg afsluttede jeg min coacheksamen hos Debbie Ford i New York og rejste hjem til Danmark den 28. august 2003 – præcis dagen før mit treårige visum udløb. Jeg flyttede ind i Michaels (nymalede) lejlighed, og to uger efter kom mine papkasser og møbler direkte fra Manhattan Mini-storage. Det var først

her, at jeg så, hvor perfekt situationen var. Det var ingen arbejdsopgaver, der skulle afsluttes, ingen lejlighed der skulle opsiges, ingen møbler der skulle pakkes. Alt havde været klar til, at jeg kunne tage mine to kufferter med mig til Newark lufthavn og gå ombord på det første SAS-fly direkte hjem.

Kort efter jeg kom hjem til Danmark startede jeg på master-overbygningen af Debbie Fords coachuddannelse. Den 5. februar 2004 fødte jeg “mit lille mirakel”, William, og fik under min barselsorlov den ro og tænkepause, jeg havde bedt om. Det blev klart for mig, at jeg skulle bruge min egen historie til at inspirere andre, og at min coachuddannelse skulle bruges professionelt. Passionen var fundet!

Da William var otte måneder, overtog Michael barselsorloven, og jeg fik mulighed for at hellige mig planerne for mit kommende firma, og startede som selvstændig coach i september 2004. Efter et stykke tid, hvor jeg dagligt havde coachet klienter efter Debbie Fords coachingmodel, begyndte jeg at lægge mærke til, at rigtig mange mennesker tilsyneladende var i samme situation, som jeg selv havde været i: På overfladen ser alt godt ud, men lige nedenunder ulmer utilfredsheden. Mange gav udtryk for, at de vidste, at de indeholdt et større potentiale, men de vidste bare ikke, hvad det var. Jeg tænkte, at der måtte være en mere praktisk og struktureret måde at finde frem til passionen end blot at kaste sig hovedkulds ud i ingenting, som jeg selv havde gjort. Langsomt udviklede *Find din passion*-idéen sig. Det, der startede som et fire ugers kursus i sommeren 2005, er nu en bog.